

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 stycznia 2018 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Łęczycy w sprawie sygn. akt I Ns 158/16 z wniosku E. W. (1) przy udziale D. S., M. S. (1), M. S. (2) o dział spadku i zniesienie współwłasności:

1. ustalił, że w skład majątku wspólnego A. S. i E. W. (1) (małżonków) wchodzi:
 - a. środki zgromadzone na rachunku bankowym w Banku (...) SA z siedzibą w B. w wysokości 3.623,10 zł,
 - b. środki zgromadzone na rachunku E. W. (1) w Banku (...) SA w W. w kwocie 2087,87 zł,- o łącznej wartości 5.710,97 zł;
2. ustalił, że w skład spadku po A. S. wchodzi:
 - a. 1/2 kwoty wskazanej w punkcie 1a tj. kwota 1.811,55 zł,
 - b. 1/2 kwoty wskazanej w punkcie 1b tj. kwota 1.043,93 zł,- o łącznej wartości 2.855,48 zł;
3. dokonał podziału majątku wspólnego oraz działu spadku po A. S. i zniesienia współwłasności składników określonych w punkcie 1 i 2 w ten sposób, że składniki majątkowe wymienione w punkcie 2 a i b przyznał na wyłączność E. W. (1), zasądzając od E. W. (1) na rzecz D. S., M. S. (2) i M. S. (1) tytułem spłat kwoty po 1.156,77 zł
4. umorzył postępowanie w zakresie rozliczenia nieruchomości położonej w N., stanowiącą zabudowaną działkę gruntu numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Łęczycy prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),
5. umorzył postępowanie w zakresie rozliczenia samochodu marki D. (...) o nr rej. (...),
6. ustalił, iż nakład E. W. (1) na nieruchomość położoną w N. nr 23 stanowi kwotę 1.420,75 zł,
7. ustalił, iż nakład E. W. (1) na samochód marki D. (...) wynosi 747 zł,
8. oddalił wniosek rozliczenie nakładów w pozostałym zakresie,
9. ustalił, iż każda ze stron ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła wnioskodawczyni E. W. (1), zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w części tj. w zakresie punktów od 3 do 9 i zarzucając mu:

1. błąd rachunkowy w obliczeniu spłaty na rzecz uczestników, polegający na obliczeniu ich każdorazowo jako 1/4 majątku wspólnego małżonków,
2. pominięcie złożonych przez wnioskodawczynię dokumentów na okoliczność spłaty przez nią kredytów A. S., z których wynika spłata w kwocie 3.115,55 zł, w sytuacji, gdy złożenie ich wynika z zeznań wnioskodawczyni na rozprawie 25 września 2017 r. oraz naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:
3. art. 230 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie niekwestionowanych przez uczestników nakładów w kwocie 1 437,60 zł oraz podstawy faktycznej wzajemnych roszczeń uczestników uczestnikami z tytułu przychodów oraz spłaconych długów,

4. art. 686 k.p.c. (także w zw. z art. 46 k.r. i o.) wobec uchylenia się przez Sąd I instancji od rozstrzygnięciach o wzajemnych roszczeniach pomiędzy uczestnikami z tytułu pobranych pożytków i innych przychodów, poczynionych nakładów oraz spłaconych długów, poprzez skupienie się wyłącznie na nakładach na zbyłą nieruchomości i samochód osobowy,
5. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wobec kwestionowania przez Sąd I instancji udowodnienia przez wnioskodawczynię podstawy faktycznej rozliczeń z pkt 4,
6. art. 212 § 1 k.p.c. i art. 212 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wobec zaniechania przez Sąd pierwszej instancji dążenia do prawdy materialnej w zakresie rozliczeń z pkt 4, jeżeli dotyczące ich zeznania wnioskodawczym miały zostać uznane za niewystarczające,
7. art. 618 § 3 k.p.c. w zw. z art. 688 k.p.c. (także w zw. z art. 46 k.r. i o.) wobec niedostrzeżenia, iż uchylenie się przez Sąd pierwszej instancji od rozstrzygnięcia,
8. wzajemnych roszczeniach pomiędzy uczestnikami z tytułu pobranych pożytków i innych przychodów, poczynionych nakładów oraz spłaconych długów, uniemożliwi wnioskodawczynie ich dochodzenie po uprawomocnieniu się orzeczenia,
9. art. 520 § 1 k.p.c., art. 520 § 2 k.p.c. i art. 520 § 3 k.p.c. przez uznanie, iż sprzeczność interesów stron i oddalenie wniosków uczestników nie uzasadnia zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w sytuacji gdy reprezentowani przez adwokata uczestnicy M. S. (2) i M. S. (1) wnosili o nieuwzględnienie wnioskodawczynie w dziale spadku, zaś „inicjatywę dowodową oraz inicjatywę procesową w sprawie przejawiała przede wszystkim wnioskodawczyni”.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżąca wniosła o zmianę postanowienia w zaskarżonym zakresie poprzez:

1. przyznanie wszystkich składników majątkowych wnioskodawczynie ze spłatą obliczoną stosownie do udziałów,
2. zasądzenie – tytułem roszczeń pomiędzy uczestnikami z tytułu pobranych pożytków, innych przychodów, poczynionych nakładów oraz spłaconych długów – od każdego z uczestników na rzecz wnioskodawczynie kwot po 1.340,11 zł,
3. orzeczenie, iż roszczenie o zwrot składki ubezpieczeniowej nie wchodzi w skład spadku po A. S. i przysługuje wyłącznie wnioskodawczynie E. W. (2), ewentualnie o zasądzenie na rzecz wnioskodawczynie od M. S. (1) i M. S. (2) po 69 zł,
4. przyznanie solidarnie od każdego z uczestników na rzecz wnioskodawczynie kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Ponadto wnioskodawczynie wniosła o dopuszczenie przez Sąd dowodu z załączonych do apelacji dokumentów w postaci:

1. umowy kredytu z dnia 15 listopada 2012 r. na okoliczność spłaty przez wnioskodawczynię długów A. S. w kwocie 330,86 zł tytułem ostatniej raty kredytu z dnia 15 listopada 2012 r.,
2. zestawienia z dnia 16 sierpnia 2016 r. dot. kredytu z dnia 20 października 2014 r. na okoliczność spłaty przez wnioskodawczynię długów A. S. w kwocie 2.784,69 zł tytułem całości kredytu z dnia 20 października 2014 r..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako częściowo zasadna, skutkowałą zmianą postanowienia Sądu I instancji w zakresie jego punktu 3.

Zdaniem Sądu Okręgowego, postanowienie Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako takie musi się ostać. Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jednakże

podziela zarzut skarżącej odnośnie błędów rachunkowych popełnionych przy obliczeniu spłaty na rzecz uczestników. Istotnie należy wskazać, że Sąd Rejonowy w punkcie 2 wyroku w sposób prawidłowy wyliczył, że w skład spadku po A. S. wchodzi kwota o łącznej wartości 2.855,48 zł, która winna ulegać podziałowi pomiędzy czworo jego spadkobierców. Tym samym przyznając ten składnik majątkowy na własność wnioskodawczyni E. W. (1) z obowiązkiem spłaty na rzecz pozostałych spadkobierców, kwota przypadająca dla każdego z uczestników – synów zmarłego A. S. powinna wynosić po 713,87 zł.

Jednocześnie w punktach 6 i 7 Sąd wyliczył, że wartość nakładów poczynionych przez wnioskodawczynię E. W. (1) na nieruchomości położoną w N. oraz na samochód marki D. (...) wyniosły łącznie 2.167,75 zł. Pomimo prawidłowego ustalenia wartości nakładów Sąd Rejonowy w żaden sposób nie dokonał ich podziału, najpierw w celu zniesienia współwłasności, a następnie dokonując działu spadku – tj. sumy nakładów przypadającej na A. S. udziału w poniesionych nakładach. Zgodnie z przepisem art. 43 § 1 krio oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym, na składają się zarówno, aktywa jak i pasywa, tym samym kwota nakładów 2.167,75 zł, podobnie jak suma środków zgromadzonych na rachunkach bankowych. Tym samym na każdego z małżonków przypada co do zasady 1/2 nakładów, które ponosiliby na wspólnie wypracowany w czasie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej majątek, które zamykają się w kwocie 2.167,75 zł, a więc po 1.083,88 zł na każdego z nich. Następnie kwota 1.083,88 zł przypadająca na A. S. powinna zostać podzielona pomiędzy jego 4 spadkobierców to daje kwoty po 270,97 zł. Jako cała wartość nakładów została uprzednio poniesiona przez wnioskodawczynię, to pozostali uczestnicy postępowania winni spłacić na jej rzecz kwoty 270,97 zł.

W konsekwencji, na mocy art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił punkt 3 wyroku Sądu Rejonowego w ten sposób, że kwotę, którą E. W. (3) powinna spłacić na rzecz D. S., M. S. (2) oraz M. S. (1) obniżył z kwoty 1.156,77 zł do kwoty 442,90 zł (713,87 – 270,97 zł = 442,90 zł).

W pozostałym zakresie apelacja wnioskodawczyni okazała się bezzasadna i jako taka skutkowałą jej oddaleniem.

Analizując podniesione zarzuty o charakterze procesowym, wskazać należy, iż nie doszło do naruszenia przez Sąd I instancji art. 212 k.p.c., ani też art. 233 k.p.c., które miałyby polegać na zaniechaniu przez Sąd I instancji dążenia do prawdy materialnej w zakresie pobranych pożytków i innych przychodów, poczynionych nakładów oraz spłaconych długów oraz kwestionowaniu udowodnienia przedmiotowych rozliczeń.

Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I KKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I KKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I KKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Takiego działania skarżącej zabrakło w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności, stosownie do treści art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c., to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik, albowiem Sąd nie ma obowiązku działać w tym zakresie z urzędu, (zob. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPUS 1998, Nr 21, poz. 6 oraz z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPUS 1999, Nr 20, poz. 662). Strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków braku aktywności; w szczególności braku wniosków dowodowych mających na celu udowodnienie słuszności dochodzonych roszczeń lub podnoszonych zarzutów, wpływa na określony wynik postępowania.

(...) dowodowa stron winna być podejmowana przez każdą ze stron procesu stosownie do stanu sprawy i w celu wykazania zasadności podnoszonych przez siebie twierdzeń, zaś Sąd jest w tej mierze całkowicie zwolniony od obowiązku przeprowadzenia dochodzenia w celu ustalenia prawdziwości podnoszonych przez wnioskodawczynię okoliczności. (Wyrok SA we Wrocławiu z dnia 18 kwietnia 2013r. sygn. akt I ACa 325/13 publ. LEX nr 1353912).

Z powyższych względów nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 230 k.p.c. w zakresie pominięcia poniesionych przez wnioskodawczynię nakładów w kwocie 1.437,60 zł. Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego powielanie wyводу Sądu I instancji, którego argumentację Sąd Okręgowy w pełni podziela, w ramach niniejszego uzasadnienia należy poprzestać na ponownym podkreśleniu, że wydatki na wypis z rejestru gruntów, „zaświadczenie z rolnictwa”, odpis z księgi wieczystej, koszty przejazdów, wycenę nieruchomości, zaświadczenie o zagospodarowaniu terenu pozostają nieudowodnione, zarówno w zakresie swej wysokości, jaki i konieczności ich poniesienia przez wnioskodawczynię, jako nakład ani na majątek dorobkowy po ustaniu wspólności małżeńskiej ani za nakład na majątek spadkowy. Tym bardziej, że skarżąca do akt sprawy nie załączyła nawet żadnego z tych dokumentów, jako potwierdzenia poniesienia tych wydatków na ten cel, a zatem słusznie Sąd Rejonowy nie dokonał rozliczenia tych wydatków pomiędzy spadkobierców A. S..

Podobnie sytuacja wygląda w przypadku rozliczenia spłaty dwóch zobowiązań kredytowych przez wnioskodawczynię. Podkreślić należy, że ciężar dowodu w zakresie wykazania wszelkich poniesionych wydatków, nakładów, czy spłaconych zobowiązań, które zostały przez nią poniesione z majątku wspólnego małżonków i części odpowiadającej udziałom spadkodawcy powinny być zaliczone do schedy spadkowej po A. S. spoczywał na wnioskodawczyni, na podstawie art. 6 k.c. w zw. z 232 k.p.c. Rzeczą skarżącej, jako inicjującej postępowanie w sprawie oraz reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika było zgromadzenie i przygotowanie dokumentów dotyczących zarówno ponoszonych wydatków, jak i nakładów, o których rozliczenie wносиła na etapie złożenia wniosku o dział spadku i zniesienie współwłasności, aby było możliwe dokonanie niezbędnych ustaleń w sprawie lub złożenie innych wniosków dowodowych, które potwierdzałyby w sposób niebudzący wątpliwości fakt ich poniesienia jak i ich wysokość. Takiego dowodu w sprawie nie może stanowić jednostronnie sporządzony wykaz takich wydatków w formie tabelarycznej, bez jakiegokolwiek załączenia dodatkowych dokumentów potwierdzających okoliczności ich poniesienia, jak np. umów kredytu, zestawienia dokonanych płatności, czy też jakiegokolwiek informacje o przejazdach, których koszty skarżąca określiła w kwocie 434,60 zł.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uznał za spóźnione, na podstawie art. 381 k.p.c. wnioski skarżącej o przeprowadzenie dowodów z dokumentu w postaci umowy kredytu z dnia 15 listopada 2012 r. na okoliczność spłaty przez wnioskodawczynię długów A. S. w kwocie 330,86 zł tytułem ostatniej raty kredytu z dnia 15 listopada 2012 r. oraz zestawienia z dnia 16 sierpnia 2016 r. dot. kredytu z dnia 20 października 2014 r. na okoliczność spłaty przez wnioskodawczynię długów A. S. w kwocie 2.784,69 zł tytułem całości kredytu z dnia 20 października 2014 r.. Na podstawie art. 381 k.p.c. Sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Nowe fakty i dowody, o jakich mowa w powołanym wyżej przepisie, to takie, które nie były stronie znane do czasu wyrokowania przez sąd pierwszej instancji. Oznacza to, że nowymi faktami i dowodami są tylko te, o których strona powzięła informację dopiero po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji. W postępowaniu odwoławczym można nadto powołać się na fakty i dowody, o których strona wiedziała wcześniej (a więc przed wydaniem wyroku przez sąd niższej instancji), ale jedynie wówczas, gdy ich powołanie na wcześniejszym etapie procesu nie było konieczne. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie V ACa 189/16, LEX nr 2171135). Zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie zgłoszony przez stronę skarżącą w apelacji wniosek dowodowy nie mogą być uwzględniony, jako nie spełniające kryteriów, o jakich mowa w art. 381 k.p.c., bowiem jej wnioski dowodowe nie były nowe, lecz w rzeczywistości spóźnione.

W związku z wyżej poczynionymi rozważaniami Sądowi Rejonowemu również nie można przypisać zarzutu naruszenia przepisów art. 618 k.p.c. oraz 686 k.p.c. poprzez nierozliczenia wzajemnych roszczeń pomiędzy uczestnikami niniejszego postępowania. Sąd Rejonowy orzekł w punkcie 6 i 7 o ustalonych nakładach poczynionych przez wnioskodawczynię w łącznej kwocie 2.167,75 zł, które podlegają rozliczeniu, zaś pozostałe uznając za nieudowodnione, jakoby miały stanowić nakłady na spadek i spłacone długi spadkowe.

Odnosząc się natomiast do zaskarżonego punktu 4 i 5 wyroku Sądu I instancji, dotyczących umorzenia postępowania w zakresie rozliczenia nieruchomości położonej w N. oraz samochodu marki D. (...), również w tym zakresie orzeczenie Sądu I instancji musi się ostać prawidłowe. Sąd Rejonowy ustalił, a było to właściwie niekwestionowane przez żadnego z uczestników, że na datę orzekania w niniejszej sprawie żaden z tych dwóch składników majątku spadkowego nie istniał, albowiem spadkobiercy wspólnie zbyli wskazane przedmioty, dokonując tym samym umownego działu. W myśl zaś art. 1037 § 1 k.p.c. dział spadku może nastąpić bądź na mocy umowy między wszystkimi spadkobiercami, bądź na mocy orzeczenia sądu na żądanie któregośkolwiek ze spadkobierców.

Zgodzić się również należy z Sądem Rejonowym, że w okolicznościach sprawy nie zachodzą podstawy do stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania, wobec sprzeczności interesów stron. Zasadą jest, że w postępowaniu nieprocesowym każdy uczestnik ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie (art. 520 § 1 k.p.c.). Wyjątki od niej przewidziane są w art. 520 § 2 k.p.c. – zgodnie z którym, jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości oraz w art. 520 § 3 k.p.c. - w myśl, którego jeżeli interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika, przy czym przepis powyższy stosuje się odpowiednio, jeżeli uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie. W tzw. sprawach działowych, do jakich należą sprawy o podział majątku wspólnego, nie zachodzi sprzeczność interesów, niezależnie od tego, jaki dana strona zgłasza wniosek co do sposobu podziału i jakie stanowisko zajmuje w sprawie. W takich postępowaniach strony są również w równym stopniu zainteresowane wynikiem postępowania, a ich interesy w zasadzie są wspólne, gdyż polegają na wyjściu ze stanu wspólności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2011 r., III CZ 46/10, OSNC 2011, nr 7-8, poz. 88, z dnia 19 listopada 2011 r., III CZ 47/11, nie publ., z dnia 16 września 2011 r., IV CZ 40/11, nie publ. i in.)

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił punkt 3 wyroku Sądu Rejonowego w ten sposób, że kwotę, którą E. W. (3) powinna spłacić na rzecz D. S., M. S. (2) oraz M. S. (1) obniżył z kwoty 1.156,77 zł do kwoty 442,90 zł, uznając, że

orzeczenie Sądu I instancji w pozostałej części jest prawidłowe i jako takie musi się ostać. Tym samym Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację w przeważającym zakresie, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., ustalając, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.